

Friedebert Tuglase nimeline AHJA KOOL

KOOLIPRESS

DETSEMBER 2021 II TRIMESTER

JÕULUERI LEHES:

- * **JÕULUVANA
TERVITUS**
- * **LUULETUSED**
- * **ADVENDIHOMMIKUST**
- * **JÕULUMEENUTUSED**
- * **KAUNID FOTOD**
- * **UUDISED**

JÕULUVANA TERVITUS

Tere, hea ahjakas!

Ah jaa, kõigepealt ma pean ennast tutvustama. Vähemalt on nii kombeks, et siis viisakas. Viisakus on üldse üks tore asi – Sa näed viisakat inimest ning taju läheb heaks. No ma olen ka siis nagu viisakus. Inimesed näevad mind, Jõuluvana, ja neil läheb taju heaks.

Päkapikkudega on tegelikult vastupidi. Mitte et nad ei oleks viisakad, seda hoopiski mitte. Lihtsalt inimesed ei näe neid. Küll nad näevad, et päkapikk on käinud. Ega selles midagi imelikku ei olegi, et te neid ei näe. Nad on lihtsalt nii häbelikud, salajased, kiired ja vaiksed. Tähtis on, et nad

Foto: Kerli Kapsi

teavad, et kõik lapsed on head ning kui keegi vahepeal harva, nt üks kord kuus ei ole, siis see on

juhtunud kogemata. Siis küll jääb meelega süss kommita, kuid järgmine päev on jälle võimalus sussi täita. Seda peabki jalavarju omanik teadma – ole iseenda ja teiste vastu hea, siis oled õnnelik ning pärast lörtsi tuleb ikka alati lund ning pilve tagant päike välja.

Ma olen aru saanud, et koolis ei pea lapsed kogu aeg vaikselt istuma ning õpetajat kuulama. See võis vanasti nii olla. Nüüd on tähtis pidada õpetaja ja klassikaaslastega vestlusi, otsida lahendusi, olla

aktiivne. Ja mitte ainult kehalise kasvatuse tunnis, vaid ka näiteks matemaatikas, ajaloos ja eesti keeles. Õpetajal on küll hoopis keerulisem, sh aru saada, kas õpilane parasjagu arutleb pinginaabriga loodusõpetuse katse lahenduskäigu üle või räägib hoopis sellest, mis keegi jõuludeks kingituseks tahab. Kuigi ka kingituste arutelu on väga tähtis, siis igal asjal on oma aeg ja koht. Jõuluaeg on muidugi andmise aeg. Aga kooliaeg on kogu aeg üks andmine – tuleb anda endast kõik, et saada targemaks. Õpetajad annavad endast jälle parima, et lastest kasvaksid tublid. Panin eelmisele lausele punkti, sest oluline on, et kasvaksid tublid. Ükskõik, kas inimesed, lapsed, kodanikud, marakratid, suhtlejad, maksumaksjad ... Päkapikke neist muidugi ei kasva. Kuidas kasvavad tublid päkapikud? Vot, see on juba teine jutt, millest ma võin mõni teine kord kirjutada.

Sel korral ma kirjutan Sulle jõuluootusest. Jõuluootus - mis ilus sõna. Ühelt poolt jah, te ootate jõuluvana ja kingitusi. Teisalt, ootate kõik ju koolivaheajaga, mis algab enam-vähem jõulude ajal. Siis ei pea lapsed käima koolis ning võib-olla käivad koolis vähem ka õpetajad ning teised koolitöötajad (kui direktor lubab). Ootuses saab teha plaane, unistada - ootusest saab lootus. „Oh, tuleks valged jõulud!“ või „Minu jõulumaagia täidab Nintendo Switch!“ - igähele midagi.

Foto: Kerli Kapsi

KAS PÄKAPIKUD KÄIVAD?

Uurisime õpilastelt.

Eleril 1. klassist päkapikud käivad, nad toovad vahukommi, šokolaadi. Eleril ei ole kindlat soovi ja ta ootab, et sussi sees oleks üllatusi. Päkapikke ta näinud ei ole, aga ütleb, et päkapikud on toredad.

2. klassi **Johanna** on saanud päkapikkudelt juba hulga pulgakomme. Talle meeldib kõik, mida päkapikud toovad. Lihtsalt ootab, et midagi tooks – kindlat soovi ta lei ole. Johanna päkapikke näinud

Õeldakse ju ka reisides, et reisi ootamine, planeerimine tekitab isegi parema tunde kui reis ise. Mõnikord on jõuluootus isegi parem kui see verivorst, mille jõulude ajal taldrikule saame ning milles on suured pekitükid... Seda nüüd küll öelda, ei saa, et siis jõulud „pekkis“ on. Jõulud on ikka alati meie südames, hinges. Mõtlen nüüd, milline on Sinu ootus, Sinu jõulutunne? Imed sünnivad väikestest asjadest, lumerätsakust, lahkest sõnast, paist või näiteks piparkoogiteost.

Laps see jonnis, jonnijoru.
Jõuluaegset, huuled torus.
Multikaid ja rüperaale,
ei need rahu toonud maale.
Linnarahu rikutud,
jõulutunne itkutud.

Isa võttis kapist taigna.
isetehtud, lõhnava, ainsa.
Rullis lahti, mekkis takka.
Laps see piilus, jonn jäi vakka.
Pesi käed ja tuli appi.
Jõulutunne ei läind katki.

Mis Sa õpid sellest loost?
Positiivne piparkook!

**Ilusat jõuluaega,
värskes õhus liikumist
ja tervist soovides**

Jõuluvana

Foto internetist

Huvitav lugu juhtus **2. klassi Kimmiga**, kes sai päkapikkudelt uue telefoni. Telefon on päris. Kas ka päkapikud? Nimelt õnnestus Kimil turvakaamerast vaadata, kuidas päkapikud käivad. Päris päkapikke ta ei näinud, aga kaamerast paistsid ema ja isa. Kimile on sussi sisse toodud ka lemmikkommi Kaseke.

Liise-Mariel (9. klass) päkapikud ei käi, ta ei ole sussigi aknale pannud. Ta tahaks, et käiks ning

Foto: Ilvi Suislepp

Kirjeldades jõuluootust

Ongi kätte jõudnud külm ja lumine detsember. Esimese detsembripäeva esimese tunni ajal toimus väikese Ahja kooli suures muusikaklassis 1. advendi tähistamiseks pisike aktus. Tore direktor pidas oma sõnarikka lühikese kõne tervele koolile. Peale seda hakkasid ilusa häälega tüdrukud ja poisid jõululaule laulma. Ise nad nii väikesed veel, aga kõlava hääle ja sorava sõnumiga. Kooliperet oli tulnud tervitama Võnnu Jakobi koguduse õpetaja Urmas Paju.

Mõnele heale lapsele toob juba väike päkapikk magusat sussi sisse. Lapsed on rõõmsad ja ootavad

Fotod: Kerli Kapsi

mõtleb sussi panekule. Liise-Marie sooviks saada šokolaadikommi. Talle meeldivad päkapikud, kes on pisikesed, punase mütsi ja riietega, kuigi ta neid näinud ei ole.

Foto: Ilvi Suislepp

jõule, et saaks vahvale jõuluvanale oma kaunid jõululuuletused ilmekalt ette lugeda. Rikkalik jõululaud kaetakse suurele perele ja seal leidub kõike head ja paremat. Värvilised kingitused tulevad kahara ehitud kuuse alla. Need toovad kõigile inimestele naeratuse näole särada.

Seda päeva ootavad kõik, mil telekast käivad mõnused jõulufilmid, soe kakao käes auras ja jõulutuled põlevad igal pool. Mõnikord käiakse isegi linnas, kus kõik on suurelt ära ehitud - tuled üleval, all, kõrval. Noorte naerimine kesklinnast kostab teise linna otsa välja. Kauplustes siblivad linnainimesed, kes ostavad igasuguseid kingitusi. Paljude akende taga seisab uhke lumememm, kellel ilmekalt hall pott peas ja käes pikk luud. Lumistel mägedel seisavad värviliste kelkudega lumised lapsed. Sõiduhoog on kiire, mäenõlv järsk, kõik on rahulikult ja rõõmsalt heas meeleolus ning naudivad kaua oodatud jõule.

Lisandra Kuusik, 7. klass Fotod: Kerli Kapsi

ÕPILASTE LUULENURK

Piparkoogikrõbin

Tegin valmis piparkoogid,
kaunistasin igat moodi:
šokolaadi, karamelli
ja veel lisaks nonparellid.

Ühte piparkooki proovin,
pakun teistele, kel soovi.
Nüüd on toas meil kuulda vaid
piparkoogikrõbin.

Kerli Kapsi, 9. klass

Sõber Rudolf

Mul on üks vahva sõber,
kel nimeks Rudolf,
põhjapõder.

Ta elab kaugel põhjanabal
ning korra aastas kinke jagab.

Rudolf kõigiga on sõber -
ta on minu, Põhjapõder.

Anette Saar, 8. klass

Jõuluvana

Jõuluvana tuleb täna
ta ei tee ju palju kära.
Piparkooke sööb ta rõõmsalt,
kingipakke jagab hoogsalt.
Ise on ta muhe mees,
põhjapõder saani ees.

Kaur-Jonas Saar, 6. klass

Piparkoogikrõbin

Jõuluvana korstnast sisse poeb,
Mikk siis jõulusalmi loeb.
Kingitused kätte saab,
maiustused ära sööb.

Mikul magusast kõht sai täis,
haigutus tal peale käis.
Mikk siis silma laskis looja,
kasski puges sooja.
Läbi une kostis krõbin,
kassi piparkoogikrõbin.

Lisette Nõmme, 5. klass

UUDISEID

30. novembril toimus kultuurimajas koolikontsert “Rütmide lõbus maailm”. Suured ja väiksed sammusid paksu lume sees kiiresti kultuurimaja poole. Sinna jõudes raputasid kõik oma saabastelt märga lund maha ja tõid pakasest talveilmast kaasa tuppä värsket kargust. Targad õpetajad ja särtsu täis õpilased naasesid oma valitud kohtadele. Viimaks hakkas kontsert, kõik ootasid ärevusega, mis toimuma hakkab. Lavale tuligi valju hääle ja tähtsa ülikonnaga pillimees. Kõigepealt hakkas ta rütmiliselt trummi mängima ja lisas enda välja mõeldud, erineva seosega sõnu, hiljem kutsus ta kooliõpilasi temaga koos rütmilisi pille mängima. Isa ja poeg, Jaan ja Ian Mikael Kirss tutvustasid löökpille, rääkisid rütmi tähtsusest, julgusest, haarasid kogu publiku kaasa.

Kontserdi lõpus tuli rahulolev aplaus ja kõik sammusid pillide mängu saatel sama rütmiga saalist välja. Oli tõeliselt vägev tund! **Lisandra Kuusik**, 7. klass

Ka **Berith-Ly Vardja** 7. klassist jagab oma muljeid: “Eilne kontsert oli väga rütmikas ja vali. Neil olid kaasas suured ja vinged trummid. Lastel oli kaasa tehes palju rõõmu. Kultuurimaja oli korralikult ära kaunistatud ja see aitas mõnusale meeleolule kaasa. Pillimängijad olid lustlikus tujus ja väga andekad. Õpetajad olid nende esitusest vaimustused. Publik vaatas ja kuulas ilusti. Ian ja Jaan olid väga toredad ja jutukad. Väga hea oli neid kuulata ja kontserdil oli väga tore olla.”

Fotod: Ahja Kool

Õpetajate meenutused enda lapsepõlve jõuludest

Direktor Pirjo: Mina mäletan esimesi jõule kõige eredamalt siis, kui ma vist käisin juba koolis, esimeses klassis. Olin siis 6aastane ja mina olen elu aeg Jõuluvanasse uskunud ja usun siiani. Imed on olemas, kui neisse uskuda ja häid inimesi, kes isetult head tahavad teha, on samuti olemas, seega on ka Jõuluvana olemas:). Küll aga ei ole meie koju Jõuluvana isiklikult kunagi jõudnud (vähemasti minu lapsepõlves, mu lastel käib ta küll...) ja siis 24.12 õhtul kostus koputus välisuksele. Tormasin vaatama, emme ja issi ja venna olid toas, keegi ei liigutanud. Vaatan uke taha - kedagi ei ole, vaatan uuesti, ikka ei kedagi ja siis vaatan, et jalgade ette on tekkinud miski pakk, millel minu ja venna nimi peal. Kujutad ette! Ilmus ei kuskilt, ühtki jälge ei lumel ega trepil...ja kõik pere oli ikka toas. Viisin paki tuppä ja pakis olid kõige ilusam tumerohelise

sametiga pihikseelik, alt musta pitsiga, sama rohelist värvi sametine peavõru (oi ma oleksin sellega praegu popikas) ja valge, pitskraega pluus, millel pärlid nõõpideks. Ma lausa nutsin rõõmust, midagi nii ilusat ei olnud ma kunagi näinud ega enda omaks pidada saanud. Üllatus on siiani jäänud üllatuseks:).

Õpetaja Leili: Mina mäletan, et isa tõi kuuse tuppä, mida mina sain siis ehtida. Küll ei mäleta, kas see oli siis just jõulupuu või näärupuu. Meenub ka (jõulu)õhtu vanaema-vanaisa juures, kus suurema suguseltsiga kokku saime ja kus lapsed kinke said.

Foto: Kerli Kapsi

Õpetaja Rita: Kui olin laps, siis olid jõulud keelatud ja meile oli see võõras püha. Koolis tähistati hoopiski nääre. Kindlasti oli kooli koridoris suur kuusk. Õpiti ettekandeid ja tehti mitu peaproovi, et peo ajal kulgeks kõik õpitu ladusalt. Kavas oli kindlasti ka näärde-teemaline näidend. Kui näärivana oli pakid lastele jaganud, mängiti ringmänge ja lõpuks pandi mängima magnetofon, mille muusika järgi tantsiti kooli tantsuringis õpitud peotantse nagu rumba, samba, valss, polka, jenka. Komme oli selline, et poisid võtsid tüdrukuid tantsima- kumardades väljavalitud tüdruku ees. Nõusoleku märgiks noogutas tüdruk peaga, Kui tants lõppes kumardati jälle teineteisele ja poiss saatis tüdruku kohale istuma tagasi.

Pärast nääripidu algas talvevaheaeg ja koju oli kuhjunud väga palju maiustusi. Vana-aasta õhtuks valmistati kodudes sülti, pasteeti, ahjupraadi, kaneelisaiu. Telesaated olid näärde lahutamatu osa: vaatasime eesti kanalilt vana-aasta õhtu saateid ning Venemaa kuulsat programmi “Kutsuv tuluke”.

Õpetaja Karin: Minu lapsepõlves jõule pidada ei saanud ja seega olid meil näärid. Aga lapsena ei olnudki minu jaoks sellel erilist vahet. Nii ehk naa oli see üks äärmiselt tore aeg. Lapsena olid kõige tähtsamad ikka kingitused. Olgugi, et sel ajal teab mida erilist kinkida ei olnudki, sai kinke ikka suure huviga avatud. Ja kommid... Mõnikord õnnestus saada sefiirikarp või assortiikommid ja isegi mõni apelsin. Aga ega me sellepärast kurvad ei olnud. Eriliselt on mul meeles see, kui sain näärivanalt kingiks saksa nuku (nii neid tollal kutsuti). See oli umbes 25 cm pikkune ja väga ilusas läbipaistvas

karbis, millel oli sang peal. Nukk ise oli imeilus ja sellest peost on alles ka foto, kus ma seda nukku ammuli sui vaatan. Kõige rohkem on mul meeles Kiidjärve küla nääripeod Kiidjärve kinomajas. Seal olid koos üheaastased ja üheksakümne aastased ning kõigil oli väga lõbus. Ema oli meil ka päris aktiivne külaelanik ja nii me käisime - ema, mina ja minu õde - tollasel raamatukogujuhatajal abiks Kiidjärve kinomaja kaunistamas, et oleks pidulik ja hubane. Mäletan väga hästi kõiki neid kaunistusi, mida me mitu nädalat enne nääre juba tegime. Minu vanaema küttis ruumi kolm päeva järjest hommikul ja õhtul, et ruum soojaks saada. Talvel ju kino ei toimunud ja keegi maja ei kütnud. See oli nääriaja suursündmus, mida terve küla ootas.

Foto: Ilvi Suislepp

Õpetaja Heli: Kui olin laps, siis koolis peeti nääripidu ja see toimus kindlasti peale jõulupühi, mõni päev enne aastavahetust. Mina olin ka kunagi Ahja Kooli õpilane ja pidu toimus Ahja kultuurimajas. Alati oli suur kaunis kuusk, õpilased laulsid, tantsisid ja tihti oli ka õpilaste esituses mõni näidend. Ei puudunud ka näärivana ega kingitused. Peale pidu algas näärivaheaeg. Kuigi sel ajal jõulusid ei tohtinud pidada, siis minu vanaema ja vanaisa pidasid ikkagi. Nad elasid metsa sees teistest majadest eemal. Mäletan, et kuusk toodi tuppa enne jõule ja nii tore ja pidulik oli seda siis kaunistada. Jõuluõhtul käis muidugi jõuluvana ja söödi jõulusööke. Vanaema ja vanaisa rääkisid alati, miks jõule peetakse ja laulsid jõululaule. Lastele öeldi, et kodujõuludest ei maksa eriti rääkida, sest need olid keelatud. Ega ei rääkinudki, kuid siiani on need toredad perega koosistumised eredalt meeles.

Õpetaja Ülle: Jõulud olid keelatud, kuid meil kodus neid tähistati. Mäletan, et olin õppinud mingi luuletuse, kus sees sõna “Jõuluvana”. Olin siis esimeses klassis (aasta 1966) ja õpetaja tahtis teada, mida me näärivanale esitamiseks õppinud oleme. Nii ma siis lugesin klassi ees oma salmi ja õpetaja muudkui parandas mu jõuluvana näärivanaks. Arusaaja õpetaja oli, rohkemat pahandust sellest ei tulnud - ju ta ise tähistas ka jõule! Jõuluõhtul keerati raadio Soome kanalile ja üritati kuulata jõululaule. Mäletan kuuse- ja küünlalõhna ning ainukest mandariini kommipaki sees. Mooste 8-klassilise Kooli **nääripeod** olid alati toredad. Mõisasaalis oli suur kuusk ja lapsed esinesid püüne peal, seljas pidulik koolivorm valge pluusiga ja kaelas siledaks triigitud siidine pioneeri kaelarätik. Peo lõpetuseks mängisid kõik lapsed koos “Me lähme rukist lõikama” ja “Need tondid tulevad kaugelt maalt” ja tehti ringmängu “Kaks sammu sissepoole, kaks sammu väljapoole”. Õhus lendlesid värvilised serpentiinid ja pauku tehes avanesid mingid

Foto: Ülle Jõesaar

Õpetaja Aili: Minul seostub jõuludega see eriline jõulutunne: lõhnad, maitsed, ootus ja pühadus. Jõulupühi on peetud meie peres seni, kuni mäletan. Vanaemal oli jõulude ajal sünnipäev ning alati tuli suure laua ümber kokku kogu perekond. Vanaema mängis jõuluvana, lauldi jõululaule, tehti kingitusi. Üks lapsepõlve suurimaid mõistatusi oli minu jaoks see, kui leidsin rehetoad krepp-paberist jõuluvana mütsi, kostüümi ja takuse habeme. Miks see mees oli riidest lahti võtnud, enda asjad meile maha jätnud ja kuidas ta paljalt ära ei külmu? Juurdlesin selle üle seni, kuni teada sain, kuidas jõuluvana päriselt lood on.

Koolis oli meil nääripidu ja näärivana. Kultuurimaja ahjud olid nii kuumaks köetud, et lausa kärssasid ja esinemise ajal läks mõnikord süda pahaks. Kallasime vennaga oma kommipakid kokku suurde kingakarpi. Alguses sõime ära paremad kommid, minu lemmik oli näiteks marmelaadiga Tiina. Kuskil märtsi alguseks olid karbi põhja jäänud mõned kõvad iirised...

Jõuluõhtu on senini jäänud ajaks, kui pere kokku tuleb, käiakse surnuaias ja oodatakse jõuluvana. Ükskord ütles mu laps, et jõuluvanal on issi lõhn. Nojah. Aga ikka pabistame salmi lugedes, rõõmustame kingitusi avades, mõnuleme jõululauas. Jätkuks seda jõulutunnet meile pikaks-pikaks ajaks!

Õpetaja Ilvi: Minule on olnud jõulud aasta kauneim ja südamlikum aeg, on tänaseni. Mäletan väga varasest lapsepõlvest tunnet, kui koju toodi kuusepuu, see ehiti ning tahtsime vennaga kuuse juures, küünlavalges toas magada. Kuusk toodi alati 24. detsembril. Minu isa püüdis lastele rõõmu valmistada ja ehtis ise värvitud elektripirnidega õues samuti kuuse. Mäletan, et komme oli meil sahtli täis ja kingitusi saime nii kultuurimajas laste nääripeol kui kodus vana-aasta õhtul. 80ndate aastate lõpust muutus jõululaupäeval kirikus käimine meie pere iga-aastaseks traditsiooniks. Koolis küll räägiti, kuidas kirikus tuleks salamisi käia, ent mingeid tagajärgi meile sellest ei tulnud. Igal aastal saame jõululaupäeval kõik meie pere õed-vennad (koos oma kaasade ja lastega) vanemate juures ikka kokku, käime kirikus ja surnuaial ning leiame kuuse alt kingitusi, mis on sinna tekkinud sel ajal, kui meie kirikus oleme. Usun jõuluvana ja armastan jõulupühi!

Õpetaja Terje: Kuigi minu lapsepõlves olid jõulud keelatud, tõi isa jõuluõhtuks ikka kuuse tuppa ja istusime perega hubases küünlavalguses, kardinad akende ees. Selline pühalik tunne oli. Meeles on ka üks kurvapoolne jõuluõhtu, kui olin 13-aastane, sest mõned päevad varem oli mu vanaema (elas meiega koos) surnud.

Kinkide saamine, suurem söömine ja pidutsemine toimus meil vana-aastaõhtul, kui olime koos onu perega Tartus vanaisa juures. Vanaisa tegi meile aastaid näärivana, kuni mina vanima lapsena ükskord märkas, et näärivanal on millegipärast vanaisa ruuduline särk oma punase kostüümi all. Mõned järgmised aastad käis meil siis tellitud näärimees, kellele tuli salme lugeda, et pakki saada. Väga meeolukad ja vahvad olid minu lapsepõlves isa töökohal korraldatud nääripeod lastele. Lapsi oli palju, me käisime kõik peredena tihedalt läbi. Ettevalmistused peoks algasid varakult: üks vanem õpetas lastele laulusid, teine tantse, kolmas näidendit jne. Alati olid toredad etteasted ja loomulikult tuli ka näärivana suure kingikotiga. Veidi hilisemast ajast mäletan perega Raadi kalmistul käimisi pühade ajal. Tee meie suguvõsa hauaplatsile läks suhteliselt lähedalt mööda Eesti Vabadussõja kangelase Julius Kuperjanovi hauast,

kus põles hästi palju küünlaid ja oli rohkelt rahvast. Isa rääkis meile siis, kes see mees oli ja vabadussõjast üldse.

Meeles on ka üks käik kirikusse, kuhu ema ja õega läksime, aga isa autosse kaugemale ootama jäi, sest juhtival ametikohal töötades ei riskinud ta kaasa tulla, kuna KGB mehed passisid kiriku juures ja tal oleks sellest võinud pahandusi tulla.

Õpetaja Ülla R: Minu lapsepõlves on jõulud alati olemas olnud, kuna minu vanaema ja vanaisa olid sügavalt usklikud inimesed. Jõuluõhtu oli alati koos vanavanematega ja luuletusi-laule oli mul alati mitu: ühed jõuludeks, teised näärideks.

Jõuludega seoses meenub mulle aeg, mil õppisin Tartu Pedagoogilises Koolis. Jõulude ajal oli tol ajal keelatud kirikus käimine ja meid hoiatati selle eest. Teadagi, mis keelatud, seda tuleb ilmtingimata teha. Nii julged me ei olnud, et Tartu linnas kirikusse minna. Küll aga kutsus üks kursusekaaslane meid oma väikesesse kodukohta. Viis sõbrannat astusid kirikusse, endal silmad ringi vaatamas, kas siin võiks keegi äraandja olla. Hirm kadus peagi. Ma ei mäleta, mida kirikuõpetaja tol õhtul rääkis, küll aga seda, milline pühalik tunne mind valdas ja kui kaunis oli kirik jõulude ajal.

Õpetaja Annely: Alustan ajalisest raamist. See osa lapsepõlvest, mida mina mäletan, möödus mul 1990ndatel, siis kui Eesti Vabariik oli juba taasiseseisvunud. Seega jõulude tähistamine oli lubatud tegevus. Eelkooliealisest ajast mäletan vaid üksikuid killukesi, pigem fotode abil ja pereliikmete juttude põhjal.

Minu lapsepõlve jõulude märksõnad olid päkapikkude käimine, jõulud koolis, kuusk, Helme surnuaias ja palvemajas (st kirikus) käimine, jõulusöögid, kuuse alla ilmunud kingitused ning pikk jõuluaeg, mis kestis kolmekuningapäevani.

Jõulude ajal tõime metsast ise kuuse, talved olid siis lumisemad. Seepärast, jõulukuusekandidaatidelt lund pealt ära saputades, sai igal aastal antud lubadus, et järgmisel aastal vaatame juba siis kuuse valmis, kui lund veel pole. Aga ikka tulid jõulud nii kähku kätte, et kuuske ei jõudnudki kunagi varem valmis kaeda.

Mulle meeldis, kui surnuaias käik jäi juba hämara peale, küünalde sära oli väga ilus. Kirikus istusime alati rõdul. Mäletan, et olin alati dilemma ees, et kas alla piiluda rõdupiirde pulkade vahelt või küünitada üle serva. Mulle meeldis ka laululehtedelt jõululaulude laulmine.

Põhikoolis käisin mõisakoolis, kus õpilasi umbes 150. Meil koolis oli igal aastal jõulupäev, mida korraldasid vanemate klasside õpilased ning

õpetajad. See nägi välja nii, et mõnes klassis töötas kohvik, mõnes sai osta loteriid jne ning ühes klassis oli kindlasti kingipakkide vastuvõtmise kontor. Jõulupidu oli alati õhtusel ajal, sinna tulid ka vanemad ja vanavanemad. Igal aastal kaunistasime klassiaknaid paberist välja lõigatud lumehelvestega. Aga ühel aastal tuli kellelgi mõte, et fuajee suure kaarakna võiks kaunistada vitraažiks. See tähendas, et õpilased said küpsetuspaberi taolisest materjalist risküliku, kuhu tuli värvilised kujundid joonistada. Suurele aknale kõrvuti panduna tuli sellest ilus ühistöö.

Ja muidugi piparkoogid. Minu vanaema tegi ise taina, seda oli vähemalt pool ämbritäit, nii et küpsetada sai terve jõuluvaheaja. Ja minu meelest pea iga piparkoogiteo viimane pannitais kõrbes meil ära või unustasime lausa ahju.

Minu jaoks jõulupühad, aastavahetus ja talvine koolivaheaeg sulandusid toredalt kokku.

Foto: Ilvi Suislepp

MAGUSAID JÕULUPÜHI!

ÕNNELIKKU UUT

AASTAT!

Häid soove igaks päevaks saime lugeda stendile riputatud adventikalendrist. Iga õpetaja sai võimaluse anda oma soove kooliperele.

Kerli ja Liise-Marie uhkelt nummerdatud akende avamine toob naeratus näole ning loob kogu päevaks hea ning pühadeootuse meeleolu.

Lisaks adventikalenrile on meil suur ja uhke kuusepuu. Kuusepuid on tegelikult kaks: koolimajas sees ja õues. Meil on hoolega kaunistatud klasside ja koridoride aknad. On mida vaadata, kui tunnis igavaks kisub.

Meie koolimaja on tõesti ilus – kõikjal on märgata jõuluootust. Meie kooliga käisid tutvumas ka lasteaialapsed, kes juba sügisel ise kõigest osa saavad.

Jätkugu meil kõigil hoolivust ja tähelepanelikkust, südamesoojust ja silmade sära!

Leili

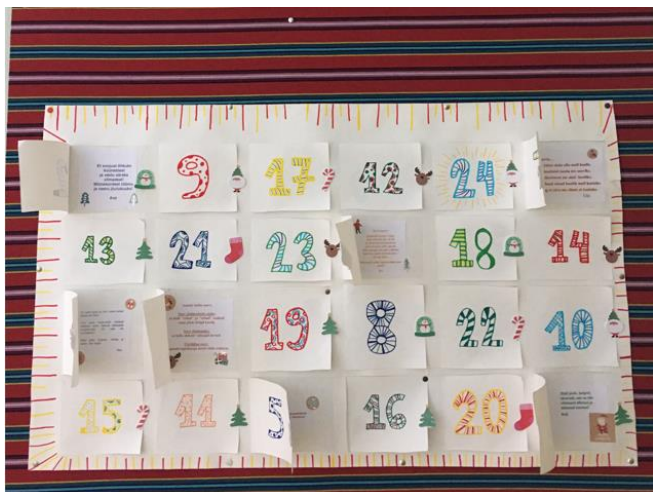

Sa vaata tagasi ja võta vanast aastast kaasa, mis hea!

Uus aasta toogu sulle värskaid mõtteid, mida saaksid rakendada argipäevadel või oma elu korraldades!

Häid pühi, jõukust, rõõmu ja naeru sinu majja!

Rita

Fotod: Kerli Kapsi ja Ilvi Suislepp

VIIMANE LEHEKÜLG

Koolipress tänab päkapikke ja jõuluvana!

Fotod: Ilvi Suislepp

Rõõmsaid pühi!
Kosutavat vaheaega!

Koolipressi jõulueri toimetasid

Kerli Kapsi ja Ilvi Suislepp